

Sygn. akt II KK 469/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **T. K., Z. Z. i in.**

skazanych z art. art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 listopada 2022 r.

wniosku obrońcy skazanych T. K. i Z. Z. o wstrzymanie wykonania

prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 25 marca 2022 r., sygn. akt II AKa 74/21,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 2 września 2020 r., sygn. akt VIII K 31/17,

na podstawie art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanych T. K. i Z. Z. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 marca 2022 r., sygn. akt II AKa 74/21, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia z dnia 2 września 2020 r., sygn. akt VIII K 31/17, zaskarżając orzeczenie to w całości w odniesieniu do wyżej wymienionych i formułując nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia trzy zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia w tym m.in uchybienia, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.,

polegającego na wydaniu wyroku przez sąd nienależycie obsadzony, a to z powodu zasiadania w składzie Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

- sędziów powołanych do tego Sądu na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej mocą ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, niezapewniającej niezależności władzy sądowniczej od władzy wykonawczej i ustawodawczej,
- sędziego delegowanego do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie kryteriów, które nie zostały podane do publicznej wiadomości,

co rodzi uzasadnione wątpliwości co do zapewnienia przez cały skład orzekający w Sądzie odwoławczym bezstronności w jej aspekcie instytucjonalnym, aktualizując jednocześnie domniemanie braku bezstronności (domniemanie stronniczości).

W wywiedzionym środku zaskarżenia, w którym zostały sformułowane wyżej wskazane zarzuty, obrońca zawarł także wniosek o wstrzymanie wykonania zakwestionowanego orzeczenia wobec T. K. i Z. Z.. W uzasadnieniu wniosku argumentował, że waga oraz zakres podniesionych w kasacji zarzutów, w szczególności zaś charakter jednego z nich, a to wskazującego na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 k.p.k., ma wyjątkową rangę, rzutującą na dokonywaną na tym etapie wstępną ocenę zasadności kasacji. Łatwo dostrzegalny, w ocenie autora kasacji, jest także na tym etapie procedowania nad nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia zarzut, o którym mowa w art. 440 k.p.k. Ponadto wnioskodawca zwrócił uwagę na radykalną różnicę w dolegliwości wynikającą z wyroku Sądu pierwszej oraz Sądu drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji.

Instytucja ustanowiona w art. 532 § 1 k.p.k., będąca odstępstwem od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków (art. 9 § 3 k.k.w.) ma charakter wyjątkowy, a skorzystanie z tego rozwiązania możliwe jest dopiero przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia znacznego stopnia

prawdopodobieństwa zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki.

Nie przesądzając w tym miejscu o zasadności wniesionej kasacji, co wymaga pogłębionej analizy na rozprawie, ale oceniając ją tylko z punktu widzenia ustalenia przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, stwierdzić należy, że treść podniesionych w kasacji obrońcy skazanych zarzutów i argumentacja przedstawiona na ich poparcie nie przekonuje o oczywistej, „łatwo dostrzegalnej” zasadności tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Chociaż będąca przedmiotem zarzutu z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. kwestia jest istotna i wymaga rozważenia, to jednak dotychczasowa praktyka orzecznicza Sądu Najwyższego nie daje podstaw do traktowania jej jako okoliczności uzasadniającej stosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Nie można w tym kontekście nie zauważyć, że zarówno pkt 2 uchwały połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), jak i uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), w sposób jednoznaczny wskazują na konieczność oceny wadliwości powołania sędziego sądu powszechnego w procedurze z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., przez pryzmat naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w okolicznościach konkretnej sprawy. Tego rodzaju ustalenia muszą zostać poprzedzone czynnościami pozwalającymi na przeprowadzenie tzw. testu wskazanego nie tylko w powyższych uchwałach Sądu Najwyższego, ale też w orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w tym tych zacytowanych w uzasadnieniu kasacji obrońcy. Innymi słowy prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji obrońcy skazanych T. K. i Z. Z. nie jest na chwilę obecną na tyle wysokie, by stanowiło wystarczającą podstawę do skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy nie stwierdził także wystąpienia w realiach przedmiotowej sprawy szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do wniosku, że wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanych nieodwracalne, niekorzystne skutki. Za takie nie mogła zostać uznana podnoszona

w uzasadnieniu wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia radykalna różnica w dolegliwości wynikająca z wyroku Sądu pierwszej oraz drugiej instancji, zwłaszcza przy uwzględnieniu określonego w ustawie zagrożenia przewidzianego za popełnienie czynów przypisanych obu skazanym.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as
a!]